Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 93 114 van 7 december 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A.H. (eerste verzoeker) als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'al Doura' in Bagdad. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. In 2004 zou uw broer (A.A.A.) (OV X en CGX) in het huwelijk zijn getreden met (O.), een vrouw afkomstig van een familie van sjiietische geestelijken. De schoonfamilie van uw broer zou aanvankelijk uw broer als huwelijkskandidaat hebben geweigerd omdat hij geen geestelijke was. Echter, vanwege de gunstige financiële situatie van uw broer en zijn universitaire opleiding zouden ze het huwelijk toch aanvaard

hebben. Hij zou een goede verstandhouding hebben gehad met zijn schoonvader en schoonbroers. Enkel de twee broers van zijn schoonvader en hun zonen zouden tegen zijn huwelijk gekant zijn geweest. Ze zouden hem gemeden hebben.
Uw broer zou sinds zijn huwelijk in de wijk 'al Doura' in Bagdad hebben gewoond. In 2007 zou in deze wijk het sectarisch geweld zijn losgebroken tussen soennieten en sjiiieten. Om aan dit geweld te ontkomen zou uw broer zich met zijn gezin in Diwanyah in Centraal-Irak hebben gevestigd. Ook zijn schoonfamilie zou in deze regio wonen. In 2007 zou uw broer door een zoon van één van de broers van zijn schoonvader zijn bedreigd met een pistool. Hij zou zijn bevolen Diwanyah te verlaten. Zijn schoonvader zou erin zijn geslaagd zijn broers en hun zonen te overtuigen uw broer met rust te laten, wat dan ook gebeurde.
In 2007 zou u tijdens één van uw bezoeken aan uw broer in Diwanyah kennis hebben gemaakt met de zus van zijn echtgenote, (G.) genaamd. U zou verliefd zijn geworden en vanaf 2008 de intentie hebben gehad met haar te huwen. Vanwege de vroegere spanningen tussen uw broer met zijn schoonfamilie zou u zijn echtgenote meermaals hebben ingeschakeld om bij haar familie te bemiddelen opdat u als huwelijkskandidaat voor haar zus zou worden aanvaard. U zou telkens zijn afgewezen door de vrouwen van haar familie. De mannelijke leden zouden niet op de hoogte zijn geweest van uw huwelijksplannen. U zou als reden hebben vernomen dat (G.) beloofd was aan haar neef. U zou uw broer niet hebben geïnformeerd over uw huwelijksintenties met zijn schoonzus omdat hij toch tegen dit plan gekant zou zijn teneinde verdere spanningen met zijn schoonfamilie te vermijden. Op 10 december 2009 zou u toch met (G.) in het geheim voor de rechtbank van Diwanyah zijn gehuwd.
Hierna zou u met uw kersverse echtgenote zijn uitgeweken naar Bagdad. U zou in Bagdad aan de slag zijn gegaan als assistent-ingenieurwetenschappen aan de technologische universiteit van Bagdad. Sinds uw huwelijk zouden u en uw echtgenote worden gezocht door uw schoonfamilie. Ze zouden jullie beschuldigen van aantasting van de familie-eer door in het geheim tegen hun wil in te zijn getrouwd. Uw broer zou ongeveer een jaar lang geen contact met u hebben gezocht. Hierna zou hij zich met u hebben verzoend. Sinds uw huwelijk zou hij regelmatig in opdracht van uw schoonvader naar Bagdad zijn gereisd om u en uw echtgenote te zoeken en over te dragen aan de schoonfamilie. Hij zou dit niet hebben gedaan uit vrees dat u én uw echtgenote zouden worden gedood door jullie schoonfamilie. Uw broer zou op 26 juni 2010 door uw schoonvader met de dood zijn bedreigd omdat hij u en uw echtgenote na ongeveer zes maanden nog steeds niet had overgedragen. Op die datum zou hij zijn echtgenote en kinderen bij uw schoonfamilie in Diwanyah hebben achtergelaten en naar Bagdad zijn gevlucht. Hij zou vervolgens in 'al Karrada' hebben gewoond waar hij in een winkel werkte. U zou uw broer van tijd tot tijd in deze winkel hebben bezocht. Op 20 december 2011 zou u samen met uw broer Irak hebben verlaten nadat een aantal dagen eerder de echtgenote van uw broer jullie telefonisch zou hebben geïnformeerd dat een student van uw universiteit - die lid was van hun clan - uw adres in Bagdad zou hebben opgespoord. U zou uw echtgenote en zoon hebben achtergelaten bij uw vriend in Bagdad. U en uw broer zouden illegaal de Turkse grens zijn overgestoken en vervolgens clandestien naar België zijn doorgereisd waar u op 4 januari 2012 een asielaanvraag indiende. In België zou uw broer van zijn echtgenote per post een brief hebben ontvangen die op 17 juli 2010 zou zijn opgesteld door de clan van uw schoonfamilie. In de brief zou uw broer bevolen worden u en uw echtgenote over te dragen aan de schoonfamilie omwille van schending van de familie-eer.

B. Motivering
Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.
Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de de door u ingeroepen problemen met uw schoonfamilie, nadat u en uw echtgenote in het geheim én tegen de wil van de familie in, met elkaar in het huwelijk zijn getreden.
Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u uw enige broer nooit op de hoogte zou hebben gesteld van uw huwelijksplannen met zijn schoonzus. Uzelf verklaarde zijn echtgenote te hebben moeten inschakelen om te bemiddelen bij haar familie teneinde u als huwelijkskandidaat te aanvaarden omdat uw broer in het verleden bij zijn huwelijksaanzoek weerstand van uw schoonfamilie zou hebben ondervonden. Door zijn echtgenote te laten onderhandelen zou u gehoopt hebben alsnog weerhouden te worden als goede partij voor hun andere dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.2, p.3). Binnen deze context is het dan ook weinig geloofwaardig dat u uw broer nooit heeft ingelicht over deze bemiddelingspogingen, zelfs niet over het feit dat u verliefd was geworden op de zus van zijn echtgenote en het liefst van al met haar wou huwen. Evenzeer lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat (O.), de echtgenote van uw broer, hem nooit over uw huwelijksintenties heeft geïnformeerd, gelet op de gevolgen dat dit ook voor hun situatie binnen de familie kon hebben. Immers, het betreft een belangrijke beslissing van u met een rechtstreeks gevolg op de verdere relaties van uw broer met zijn

schoonfamilie. Deze relaties waren bovendien al vertroebeld. Uw uitleg als zou u deze zaak voor uw broer hebben verzwegen omdat hij toch gekant zou zijn tegen dit huwelijk is totaal niet overtuigend. Integendeel, precies omdat u er zich bewust van was welke gevolgen dit zou kunnen hebben voor uw broer en de relatie met zijn schoonfamilie, is het totaal onbegrijpelijk dat u alles in het geniep trachtte te regelen en geen raad bij uw broer heeft ingewonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.2, p.3).

In dezelfde context is het evenzeer merkwaardig dat de vrouwen van de familie evenmin uw broer op de hoogte hebben gebracht van uw voornemen met (G.) te huwen. U stelt dat uw schoonzus (én echtgenote van uw broer) met de vrouwelijke familieleden onderhandelde over een mogelijk huwelijk. Gelet op het delicate karakter van deze zaak is het andermaal weinig plausibel dat (O.), de echtgenote van uw broer, haar eigen man niet zou hebben ingelicht over uw intentie, die vele problemen voor u én voor hen kon veroorzaken. Indien iemand u in deze zaak kon bijstaan was het uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.2, p.3). Uw uitleg als zouden uw bemiddelingspogingen voor een huwelijksaanzoek enkel bekend zijn geweest bij de vrouwelijke familieleden van (G.) en (O.) en niet bij de mannelijke verwanten is niet overtuigend. Immers, binnen de door u geschetste context van spanningen tussen uw broer en uw schoonfamilie bij zijn huwelijksaanzoek is het ondenkbaar dat de vrouwelijke leden van uw schoonfamilie uw huwelijksintenties met hun dochter niet zouden hebben gecommuniceerd aan uw schoonvader of één van uw schoonbroers, toch wanneer men dit huwelijk wensten te voorkomen aangezien (G.) aan haar neef was beloofd.

Tevens is het merkwaardig dat uzelf nooit bent aangesproken door iemand van uw schoonfamilie om af te zien van uw huwelijksaanzoek met hun dochter. Uzelf verklaarde regelmatig op familiebezoek te zijn geweest bij uw broer in Diwanyah. Op dergelijke momenten zou uw schoonmoeder soms aanwezig zijn geweest in het huis van uw broer. Ook zou u geregeld uw schoonvader op straat hebben ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p.2, p.3). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat ze u nooit hebben vermaand op te houden met uw pogingen om met hun dochter te trouwen.

Dient tevens aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat u na uw huwelijk op 10 december 2009 nog tot december 2011 in Bagdad - ruim twee jaar dus - met uw echtgenote heeft gewoond zonder enige concrete problemen met uw schoonfamilie te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, 4, p.6). Indien zij het werkelijk op u en (G.) hadden gemunt, kan het voor hen niet onmogelijk zijn geweest jullie woonplaats te weten te komen. Dat zij dit enkel zouden laten afhangen van uw broer, die op zijn beurt weigerde jullie adres prijs te geven, is in de door u geschetste context weinig geloofwaardig. Dit alles lijkt er eerder op te wijzen dat uw schoonvader en schoonbroers niet actief naar u op zoek waren en zich bij het huwelijk - in zoverre dit werkelijk tegen hun zin heeft plaatsgevonden - hadden neergelegd. Uw uitleg, namelijk als zou in december 2011 een clanlid die aan uw universiteit studeerde uw schuilplaats hebben ontdekt, is weinig doorslaggevend. Eerst en vooral geeft dit aan dat uw schoonfamilie ook over andere informatiekanalen beschikte dan uw eigenste broer die zogenaamd onder druk werd gezet om uw adres in Bagdad prijs te geven. U vervolgens om meer informatie aangaande deze student gevraagd, slaagde u er niet in zijn naam op te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.6, p.7). Ook uw broer kon geen naam vermelden, dit terwijl hij verklaarde dat zijn echtgenote hem deze persoon zou hebben getipt. Hij zou hierover geen vragen hebben gesteld aan zijn echtgenote uit 'desinteresse' (zie gehoorverslag CGVS, p.6, p.7 en gehoorverslag CGVS van uw broer, p.18). Bovenstaande ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw broer zou zelfs sinds uw huwelijk op 10 december 2009 van uw schoonvader de opdracht hebben gekregen om u en uw echtgenote uit Bagdad mee te brengen opdat ze jullie zouden kunnen berechten voor de aantasting van de familie-eer. Uw broer zou uw schoonvader ongeveer zes maanden aan het lijntje hebben kunnen houden door telkens excuses te verzinnen Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, p.6, p.8). Nogmaals, het is in deze context geheel ongeloofwaardig dat uw schoonvader noch één van uw schoonbroers of leden van de clan van uw schoonfamilie gedurende die periode zelf niet het initiatief zouden hebben genomen om uw broer naar Bagdad te vergezellen en er u en uw echtgenote op te sporen (zie gehoorverslag CGVS van uw broer, p.17). Dit terwijl u meent dat aantasting van de familie-eer een ernstige zaak is welke enkel met moord of met de dood kan worden beslecht (zie gehoorverslag CGVS, p.7, p.8). Dat uw schoonfamilie dusdanig ernstig aan deze zaak tilde, kan uit uw verklaringen niet worden opgemaakt.

Evenzeer omdat zowel u als uw broer besloten om het land te verlaten, maar jullie respectievelijke echtgenotes hebben achtergelaten. Indien jullie werkelijk zouden vrezen voor één of andere wraakactie door uw schoonvader, is het totaal onlogisch dat zij allebei onbeschermd zijn achtergebleven in Irak, (O.) zelfs in Diwanyah en (G.) in Bagdad. Indien de situatie werkelijk zo ernstig zou zijn als u wil laten uitschijnen, is het zeker niet ondenkbaar dat uw schoonvader/schoonbroers van de gelegenheid gebruikt maakt/maken om zijn dochters/hun zussen terug te halen naar Diwanyah en/of hen te straffen voor de schending van de familie-eer. Dat (O.) en (G.) allebei, samen met de kinderen, in Irak zijn achtergebleven lijkt er opnieuw op te wijzen dat zij geen vrees dienen te koesteren ten aanzien van hun eigen familie dan wel dat andere redenen - dan diegene die u hier laat uitschijnen - aan de grondslag liggen van uw vertrek naar Europa (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een brief voor, opgesteld door de clan van uw schoonfamilie, waarin uw broer wordt bevolen u en uw echtgenote aan hen uit te leveren (zie gehoorverslag CGVS van uw broer, p.16, p.17). Het betreft een volledig getypt stuk, voorzien van een stempel maar zonder signatuur, waarvan de authenticiteit moeilijk kan worden achterhaald. Een dergelijke getypte tekst kan door eender wie, eender waar of wanneer zijn opgesteld. Bovendien verklaarde uw broer dat deze brief op 17 juli 2010 door de clan van uw schoonfamilie zou zijn opgesteld maar zou hij dit document pas na jullie aankomst in België per post hebben ontvangen van zijn echtgenote, d.i. dus ruim anderhalf jaar nadat de brief werd opgesteld, op zich al een merkwaardige vaststelling. Zijn echtgenote (O.) zou aan een exemplaar zijn geraakt (zie gehoorverslag CGVS van uw broer, p.13, p.14). Hoe dan ook, het is zeer merkwaardig dat deze brief pas anderhalf jaar na datum in uw bezit zou zijn gekomen. Evenzeer maakt dit duidelijk dat u - ondanks het bestaan van een dergelijke brief - al die tijd in Bagdad met rust werd gelaten en er aan de inhoud van de brief geen gevolg werd gegeven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan het 'ongeoorloofde' karakter van uw huwelijk en de daaruit voortkomende problemen met uw schoonfamilie.

Uw voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, geboorteakte van uw zoon, werkbadge van de technologische universiteit van Bagdad en lidkaart van uw schoonvader bij de stammenraad van Diwanyah bewijzen weliswaar uw identiteit, afkomst, gezinssamenstelling en lidmaatschap van uw schoonvader bij een stammenraad, maar deze elementen staan hierboven niet ter discussie.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd.5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.
U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.
De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
Tenslotte dient opgemerkt dat ook t.a.v. uw broer (A.A.A.) door het CGVS een beslissing werd genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A.A. (tweede verzoeker) als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'al Doura' in Bagdad. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. In 2004 zou u in het huwelijk zijn getreden met (O.), een vrouw afkomstig van een familie van sjiietische geestelijken. Uw schoonfamilie zou u aanvankelijk als huwelijkskandidaat geweigerd hebben omdat u geen geestelijke bent. Echter, vanwege uw gunstige financiële situatie en universitaire opleiding zouden ze het huwelijk aanvaard hebben. U zou een goede verstandhouding hebben gehad met uw schoonvader en schoonbroers. Enkel de twee broers van uw schoonvader en hun zonen zouden tegen uw huwelijk gekant zijn geweest. Ze zouden u gemeden hebben.
Sinds uw huwelijk zou u met uw echtgenote in de wijk 'al Doura' in Bagdad hebben gewoond. In 2007 zou in deze wijk het sectarisch geweld zijn losgebroken tussen soennieten en sjiiieten. Om aan dit geweld te ontkomen zou u zich met uw gezin in Diwanyah in Centraal-Irak hebben gevestigd. Ook uw schoonfamilie zou in deze regio wonen. In 2007 zou u door een zoon van één van de broers van uw schoonvader zijn bedreigd met een pistool. Hij zou u bevolen hebben Diwanyah te verlaten. Uw schoonvader slaagde erin zijn broers en hun zonen te overtuigen u met rust te laten.
In 2009 zou uw broer (A.A.H.) (OV 6.938.161 en CG 12/10291) verliefd zijn geworden op de zus van uw echtgenote, (G.) genaamd. Hij zou haar tijdens zijn bezoeken bij u thuis hebben leren kennen. Uw broer en schoonzus zouden met elkaar hebben willen trouwen. Uw broer zou uw echtgenote hebben ingeschakeld om te bemiddelen bij uw schoonfamilie opdat ze hem als huwelijkskandidaat voor haar zus zouden aanvaarden. Echter, uw schoonfamilie zou resoluut geweigerd hebben omdat ze geen tweede keer een dochter aan een niet-geestelijke ter huwelijk wilden geven. Ook zou uw schoonzus reeds beloofd zijn aan haar neef. U zou zelf niet op de hoogte zijn geweest van de huwelijksplannen van uw broer. Op 10 december 2009 zou uw broer tegen de wil van uw schoonfamilie in het geheim met uw schoonzus zijn getrouwd voor de rechtbank van Diwanyah. Sindsdien zou hij met zijn echtgenote op een geheim adres in Bagdad hebben gewoond. Uw broer en schoonzus zouden gezocht worden door uw schoonfamilie omdat ze de familie-eer zouden hebben aangetast door tegen de wil van de familie met elkaar te huwen.
U zou door uw schoonvader onder druk zijn gezet om uw broer en schoonzus in Bagdad op te sporen en mee te brengen naar Diwanyah. U zou hiertoe regelmatig naar Bagdad zijn gereisd maar uw broer niet hebben opgezocht uit vrees dat hij zou worden gedood door uw schoonfamilie. Gedurende ongeveer zes maanden zou u bij uw schoonvader telkens excuses hebben verzonnen. In juni 2010 zou uw schoonvader u persoonlijk met de dood hebben bedreigd omdat u tot op heden uw broer en schoonzus niet aan hem zou hebben 'uitgeleverd'. Uit vrees zou u op 26 juni 2010 uw echtgenote en kinderen bij uw schoonvader in Diwanyah hebben achtergelaten en naar Bagdad zijn uitgeweken. U zou er in 'al Karrada' een woonst hebben gevonden en er in een winkel hebben gewerkt. Gedurende een jaar zou u uit ongenoegen geen contact meer hebben opgenomen met uw broer. Hierna zou u zich met hem hebben verzoend. Uw broer zou u in uw winkel in 'al Karrada' hebben ontmoet maar hij zou u zijn

adres in Bagdad niet hebben bekend gemaakt. Op 17 juli 2010 zou de clan van uw schoonfamilie een brief hebben opgesteld waarin uw broer en uw schoonzus vogelvrij werden verklaard vanwege hun huwelijk. Op 11 september 2011 zou uw broer vader zijn geworden van een zoon. In Bagdad zou uw broer geen problemen hebben ondervonden. Hij zou er werkzaam zijn geweest aan de technologische universiteit. In december 2011 zou u telefonisch van uw echtgenote in Diwanyah vernomen hebben dat een clanlid van uw schoonfamilie het adres van uw broer in Bagdad zou hebben ontdekt. Het zou om een student gaan die cursus volgde aan de technologische universiteit van Bagdad. Uit vrees voor vervolging door uw schoonfamilie zijn u en uw broer op 20 december 2011 illegaal Turkije ingereisd. Vervolgens zouden jullie clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd waar u op 4 januari 2012 een asielaanvraag indiende. Uw schoonzus zou met haar zoontje in Bagdad zijn achtergebleven bij een vriend van uw broer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen met uw schoonfamilie, nadat uw broer en uw schoonzus in het geheim én tegen de wil van de familie in, met elkaar in het huwelijk zijn getreden. Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u nooit op de hoogte zou zijn geweest van de huwelijksplannen van uw broer met uw schoonzus. Uzelf verklaarde dat uw broer uw echtgenote zou hebben ingeschakeld om te bemiddelen bij uw schoonfamilie omdat u in het verleden bij uw huwelijk weerstand van uw schoonfamilie zou hebben ondervonden. Zo zou uw echtgenote meermaals bij uw schoonmoeder en de overige vrouwen van haar familie hebben onderhandeld om in te stemmen met het huwelijksaanzoek van uw broer. Het is weinig geloofwaardig dat uw broer en/of uw echtgenote u nooit over deze bemiddelingspogingen zouden hebben geïnformeerd, u zelfs niet op de hoogte zouden hebben gebracht van het feit dat hij verliefd was geworden op (G.) en met haar wou trouwen. Immers, het betreft een belangrijke beslissing van uw broer met bovendien een rechtstreeks gevolg op uw verdere relaties met uw schoonfamilie. Deze relaties waren al vertroebeld. Uw uitleg, namelijk als zouden ze deze zaak voor u hebben verzwegen omdat u toch gekant zou zijn tegen dit huwelijk teneinde verdere problemen met uw schoonfamilie te vermijden, is niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.4-11). Integendeel, precies omdat uw broer er zich bewust van was welke gevolgen dit zou kunnen hebben voor ù en ùw relatie met uw schoonfamilie, is het totaal onbegrijpelijk dat hij u hierover niet zou hebben ingelicht. U was immers de uitgelezen persoon om hem in deze delicate zaak bij te staan en advies te geven.

In dezelfde context is het evenzeer merkwaardig dat de vrouwen van de familie u evenmin op de hoogte hebben gebracht van het voornemen van uw broer om met (G.) te huwen. Uw echtgenote zou, namens uw broer, met de overige vrouwelijke familieleden over het huwelijksvoorstel hebben onderhandeld. Gezien de gevolgen dat dit kon hebben voor jullie gezin en voor de verstandhouding met haar familie, is het niet aannemelijk dat (O.) u van niets op de hoogte zou hebben gebracht en u niet zou hebben gevraagd om met uw broer te praten en naar een oplossing te zoeken. Uzelf verklaarde dat uw schoonfamilie u aanvankelijk ook zou hebben tegengewerkt om één van hun dochters te huwen. Uw schoonvader zou vanwege uw huwelijk hebben moeten breken met zijn broers. Het is dan ook verwonderlijk dat niemand van uw schoonfamilie, zelfs uw echtgenote en schoonmoeder niet, u heeft aangesproken over de zogenaamd 'misplaatste' huwelijksintenties van uw broer. Uw uitleg als zouden de bemiddelingspogingen van uw broer om met uw schoonzus te huwen enkel bekend zijn geweest bij de vrouwen van uw schoonfamilie en niet de mannelijke verwanten is niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.4-12). Binnen de door u geschetste context en rekening houdend met alle gevoeligheden binnen de familie is het dan ook ondenkbaar dat het één en ander niet werd gecommuniceerd aan uw schoonvader of aan één van uw schoonbroers, toch indien het de bedoeling was dit huwelijk van (G.) te voorkomen.

Dient tevens aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat uw broer na zijn huwelijk op 10 december 2009 nog tot december 2011 in Bagdad met zijn echtgenote (G.) zou hebben gewoond, zonder enige problemen te hebben gekend met iemand van de schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS, p.11, p.12). Uw uitleg als zou Bagdad een grote regio zijn waardoor mensen moeilijk opgespoord kunnen worden strookt niet met uw verklaringen als zou uw broer een gemakkelijk doelwit zijn voor uw schoonfamilie omdat hij als assistent-ingenieurwetenschappen voor de technologische universiteit van Bagdad werkte.

Het kan niet zo moeilijk zijn om op deze campus uw broer terug te vinden, toch wanneer men het op hem zou gemunt hebben zoals u laat uitschijnen. Zo zou hij omstreeks december 2011 zijn 'ontdekt' door iemand van de clan van uw schoonfamilie die er zou studeren (zie gehoorverslag CGVS, p.12-14, p.17-18). Dat het anderhalf jaar heeft geduurd alvorens men uw broer op het spoor is

gekomen, lijkt er niet op te wijzen dat uw schoonvader of schoonbroers actief naar hem op zoek waren. Anderzijds geeft dit het wel aan dat men niet persé uw hulp nodig had om uw broer in Bagdad terug te vinden. Overigens is het merkwaardig dat u de naam niet eens kon vermelden van deze student die de schuilplaats van uw broer zou hebben ontdekt. U zou hierover geen vragen hebben gesteld aan uw echtgenote die u deze persoon zou hebben getipt omdat u geen 'interesse' zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Bovenstaande ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U verklaarde in dezelfde context dat u sinds het huwelijk van uw broer op 10 december 2009 van uw schoonvader de opdracht zou hebben gekregen uw broer en uw schoonzus uit Bagdad mee te brengen naar Diwanyah opdat ze hen zouden kunnen 'berechten' wegens aantasting van de familie-eer. U zou uw schoonvader ongeveer zes maanden aan het lijntje hebben kunnen houden door telkens excuses te verzinnen dat u uw broer en schoonzus niet heeft kunnen vinden in Bagdad. Nogmaals, het is in deze context geheel ongeloofwaardig dat uw schoonvader noch één van uw schoonbroers of leden van hun clan u gedurende die periode niet meer onder druk zouden hebben gezet, of bijvoorbeeld zelf niet het initiatief zouden hebben genomen om u naar Bagdad te vergezellen en er zelf uw broer en (O.) op te sporen (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Dit terwijl u verklaarde door uw schoonfamilie medeverantwoordelijk te zijn gesteld voor het huwelijk van uw broer en de schending van de familie-eer (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Het is opmerkelijk dat u door uw schoonfamilie al die tijd niet harder bent aangepakt en/of zij zelf geen actie hebben ondernomen om uw broer in Bagdad te gaan opsporen. Dat uw schoonfamilie dusdanig aan deze zaak tilde, wordt niet ondersteund door eventuele daden of initiatieven van hun kant uit.

Dit laatste wordt ook bevestigd door het feit dat zowel u als uw broer besloten om het land te verlaten, maar jullie respectievelijke echtgenotes hebben achtergelaten. Indien jullie werkelijk zouden vrezen voor één of andere wraakactie door uw schoonvader, is het totaal onlogisch dat zij allebei onbeschermd zijn achtergebleven in Irak, (O.) zelfs in Diwanyah en (G.) in Bagdad. Met andere woorden op het ogenblik dat u zogenaamd met de dood werd bedreigd door uw schoonvader liet u uw echtgenote en uw kinderen uitgerekend bij hem achter (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Dit is niet echt een handeling die men zou kunnen verwachten van iemand die represailles vrees, ten opzichte van zichzelf én van zijn gezin. Indien de situatie werkelijk zo ernstig zou zijn als u wil laten uitschijnen, is het zeker niet ondenkbaar dat uw schoonvader/schoonbroers van de gelegenheid gebruikt maakt/maken om zijn dochters/hun zussen terug te halen naar Diwanyah en/of hen te straffen voor de schending van de familie-eer. Dat (O.) en (G.) allebei, samen met de kinderen, in Irak zijn achtergebleven lijkt er eerder op te wijzen dat zij geen vrees dienen te koesteren ten aanzien van hun eigen familie dan wel dat andere redenen - dan diegene die u hier laat uitschijnen - aan de grondslag liggen van uw vertrek (en dat van uw broer) naar Europa (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een brief voor, opgesteld door de clan van uw schoonfamilie, waarin uw broer wordt bevolen u en uw echtgenote aan hen uit te leveren (zie gehoorverslag CGVS van uw broer, p.16, p.17). Het betreft een volledig getypt stuk, voorzien van een stempel maar zonder signatuur, waarvan de authenticiteit moeilijk kan worden achterhaald. Een dergelijke getypte tekst kan door eender wie, eender waar of wanneer zijn opgesteld. Bovendien verklaarde u dat deze brief op 17 juli 2010 door de clan van uw schoonfamilie zou zijn opgesteld maar zou u dit document pas na aankomst in België per post hebben ontvangen van uw echtgenote, d.i. dus ruim anderhalf jaar nadat de brief werd opgesteld, op zich al een merkwaardige vaststelling. Uw echtgenote (O.) zou plots aan een exemplaar zijn geraakt (zie gehoorverslag CGVS van uw broer, p.13, p.14). Hoe dan ook, het is zeer merkwaardig dat deze brief u pas anderhalf jaar na datum ter ore zou zijn gekomen en vervolgens in uw bezit is gekomen. Evenzeer maakt dit duidelijk dat u en uw broer - ondanks het bestaan van een dergelijke brief - al die tijd in Bagdad met rust werden gelaten en er aan de inhoud van de brief geen gevolg werd gegeven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan het 'ongeoorloofde' karakter van uw huwelijk en de daaruit voortkomende problemen met uw schoonfamilie.

Uw voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte bewijzen weliswaar uw identiteit, afkomst en huwelijk maar deze elementen staat hier niet ter discussie. Evenzeer geldt dit voor het door u neergelegde document van uw verhuis in 2007 van de wijk 'al Doura' in Bagdad naar de provincie Diwanyah om te ontkomen aan het sectarisch geweld in 'al Doura'.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).
De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.
De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.
Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.
Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.
Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.
U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.
De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
Tenslotte dient opgemerkt dat ook t.a.v. uw broer Al Aousi Hazem door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake eerste verzoeker (CG nummer 1210291) en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen inzake tweede verzoeker (CG nummer 1210289), werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 3 mei 2012, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 95 863 en 95 864.

Gelet op de familiale (broeder)band tussen eerste verzoeker en tweede verzoeker en in acht genomen dat (i) zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten; (ii) de motieven van de beslissing inzake eerste verzoeker en van de beslissing inzake tweede verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, grotendeels gelijklopend zijn; (iii) ook de inhoud van hun respectieve verzoekschriften voor een groot deel overeenstemt, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers beroepen zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en stellen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag.

Zij benadrukken dat zij bepaalde documenten neerlegden ter staving van hun relaas en dat hun identiteit en afkomst niet worden in twijfel getrokken. Voorts stellen zij dat hun vrees beter begrepen kan worden door rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak.

Verzoekers bevestigen dat hun verklaringen waarheidsgetrouw zijn en stellen voor het overige geen andere of bijkomende elementen, documenten of argumenten te hebben. Zij wensen voorts te benadrukken dat:

- tweede verzoeker niet op de hoogte was van de relatie van eerste verzoeker en diens vrouw omdat eerste verzoeker wist dat tweede verzoeker deze toch niet zou aanvaarden;
- eerste verzoeker niet aangesproken kon worden door de mannelijke familieleden omdat deze niet op de hoogte waren, alsmede dat het klopt dat zijn schoonmoeder hem nooit aansprak omdat dit niet hoort en het niet de gewoonte is om vrouwen rechtstreeks aan te spreken;
- eerste verzoeker een baby van drie maanden had zodat zijn vrouw moest achterblijven bij een vriendin in Bagdad omdat het onmogelijk is met een baby zulke risicovolle reis te ondernemen;
- tweede verzoeker niet op de hoogte was van de situatie en werd meegesleurd in de problemen, dat zijn vrouw en kinderen hem werden ontnomen om hem onder druk te zetten en dat zijn vrouw niet wordt beschouwd als verrader omdat de familie niet op de hoogte is van de verzoeningspogingen.

Verzoekers benadrukken verder dat het een probleem betreft van geweld gerelateerd aan eer en dat zij een behandeling vrezen die strijdig is met artikel 3 EVRM. Het is volgens hen de taak van verweerder om te onderzoeken of in Irak bescherming wordt geboden tegen deze dreiging. Uit informatie blijkt dat dit niet zo is. De politie beschouwt eerwraak niet als misdaad maar als familiale aangelegenheid en het betreft een probleem van de gehele stam.

Verzoekers betogen dat zij tegen hun wil hun land dienden te verlaten, geconfronteerd worden met een andere cultuur, taal en levensstijl en hun echtgenotes en kinderen moesten achterlaten. Niemand doet dit uit vrije wil.

Verzoekers geven nog een algemene uiteenzetting over de bewijslast inzake asielaanvragen, citeren verscheidene paragrafen uit het *"UNHCR Handboek"* en betogen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen (CGVS) geen rekening hield met de hierin opgenomen aanwijzingen. Tevens citeren zij uit een niet nader genoemd *"zeer recent"* arrest van de RvV van 2 oktober 2008.

3.1.2. Verzoekers beroepen zich aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij verwijzen naar *"recente rechtspraak"* van de RvV, daterend van 2007, en betogen dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Verzoekers herhalen dat zij bij een terugkeer ingevolge hun feitenrelaas een behandeling vrezen die strijdig is met artikel 3 EVRM en dat zij hiertegen geen bescherming kunnen krijgen.

Verder stellen zij dat het CGVS in de bestreden beslissingen erkent dat de veiligheidssituatie in Irak en in het bijzonder in Bagdad nog steeds problematisch is. Verzoekers stellen zich de vraag wat bedoeld wordt met het feit dat het aantal burgerslachtoffers 'beperkt' is en vragen zich af of één burgerslachtoffer

niet te veel is. Eenieder heeft recht op een volwaardig leven, zonder zich dagelijks te moeten afvragen of hij misschien bij het 'beperkt' aantal slachtoffers zal zijn. Verzoekers achten het opmerkelijk dat de beslissing om geen subsidiaire bescherming meer toe te kennen van de ene dag op de andere wordt genomen zonder communicatie of uitleg naar de mensen toe. Zij vragen zich af hoe het kan worden uitgelegd dat Irakezen die het geluk hebben vroeger te zijn gehoord wel nog subsidiaire bescherming kregen terwijl zij de pech hebben later te zijn gehoord, nadat het beleid is veranderd.

Verzoekers stellen dat de situatie in Bagdad niet is verbeterd en betogen dat elk burgerslachtoffer er één te veel is. Zij verwijzen naar het Ambtsbericht van december 2011, naar de cijfers van Iraq Body Count, naar een aantal persartikels en naar informatie van Amnesty Inernational.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan de door hen aangevoerde problemen geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat:

- het merkwaardig is dat eerste verzoeker tweede verzoeker nooit op de hoogte zou hebben gesteld van zijn relatie en huwelijksplannen met G., noch van de bemiddelingspogingen die hij zou hebben ondernomen via de echtgenote van tweede verzoeker,
- de uitleg dat eerste verzoeker dit verzweeg voor tweede verzoeker omdat deze toch tegen het huwelijk gekant was niet overtuigend is omdat het, net omwille van het feit dat eerste verzoeker zich bewust was van de gevolgen die zijn relatie kon hebben voor tweede verzoeker en voor diens relatie met zijn schoonfamilie, totaal onbegrijpelijk is dat hij alles in het geniep trachtte te regelen zonder de raad van tweede verzoeker in te winnen;
- het in deze context eveneens onwaarschijnlijk is dat tweede verzoeker door diens echtgenote niet zou zijn geïnformeerd omtrent de huwelijksintenties van eerste verzoeker, en dit gelet op de gevolgen die dit voor haar en voor tweede verzoeker kon hebben;
- het tevens ongeloofwaardig is dat de overige vrouwelijke leden van de schoonfamilie die betrokken waren bij de bemiddelingspogingen van eerste verzoeker noch tweede verzoeker, noch de mannelijke leden van hun familie zouden hebben ingelicht over het voornemen van eerste verzoeker om te huwen met G., te meer daar zij dit huwelijk wilden voorkomen omdat G. reeds aan

haar neef was beloofd en gelet op de spanningen die zich voorheen voordeden tussen de familie van G. en tweede verzoeker bij diens huwelijksaanzoek;

- het niet geloofwaardig is dat geen van de leden van de schoonfamilie eerste verzoeker ooit zou hebben aangesproken op diens intenties en dat zij hem nooit zouden hebben aangemaand op te houden met zijn pogingen om G. te huwen;
- het, te meer daar eerste verzoeker wegens zijn werk voor de universiteit te Bagdad een gemakkelijk doelwit vormde voor de schoonfamilie, zeer opmerkelijk is dat eerste verzoeker na zijn huwelijk nog ruim twee jaar met zijn echtgenote in Bagdad heeft gewoond zonder concrete problemen te hebben gekend met deze schoonfamilie aangezien het voor hen niet onmogelijk kan zijn geweest om zijn woonplaats te achterhalen en het niet aannemelijk is dat zij het terugvinden van eerste verzoeker enkel en alleen van tweede verzoeker zouden laten afhangen;
- het niet aannemelijk is dat de leden van hun schoonfamilie zich daarbij, ondanks dat zij tweede verzoeker mede verantwoordelijk hielden voor het huwelijk tussen eerste verzoeker en G. en voor het schenden van de familie-eer, gedurende zes maanden door tweede verzoeker aan het lijntje zouden hebben laten houden zonder hem harder te hebben aangepakt en zonder zelf ook maar enig initiatief te nemen om hem te vergezellen naar Bagdad of om eerste verzoeker en diens echtgenote aldaar op te sporen;
- de verklaring dat een clanlid die aan de universiteit van eerste verzoeker studeerde in december 2011 het adres van eerste verzoeker ontdekte niet overtuigend is daar dit enerzijds aangeeft dat zijn schoonfamilie over andere kanalen beschikte om hem te vinden indien zij dit wilde en anderzijds verzoekers geen nadere informatie konden geven over de student in kwestie en tweede verzoeker, ondanks dat hij door zijn echtgenote over deze persoon werd getipt, hiernaar uit desinteresse zelfs niet bleek te hebben gevraagd;
- het, indien zij daadwerkelijk vreesden voor wraakacties door hun schoonfamilie, geheel onlogisch is dat verzoekers besloten het land te verlaten doch hun echtgenotes en kinderen aldaar onbeschermd achterlieten aangezien het, zo de situatie zo ernstig zou zijn als zij laten uitschijnen, zeker niet ondenkbaar is dat deze schoonfamilie hun echtgenotes zou terughalen om hen te straffen wegens schending van de familie-eer.

Daar waar verzoekers het achterblijven in Irak van de echtgenote van tweede verzoeker trachten te verklaren doordat deze niet wordt beschouwd als verrader omdat de schoonfamilie niet op de hoogte is van de bemiddelingspogingen, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring niet kan worden gerijmd met de eerdere verklaringen van tweede verzoeker. Bij het CGVS stelde deze immers aanvankelijk niet te weten of de schoonfamilie op de hoogte was van de bemiddelingspogingen, terwijl hij even verder liet uitschijnen dat de schoonfamilie hiervan wel degelijk op de hoogte was, dat ze daarom zijn vrouw van hem afnamen en dat zijn vrouw mogelijk onder druk werd gezet om de verblijfplaats van eerste verzoeker vrij te geven (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p.11 en 18). Uit deze verklaringen blijkt dat tweede verzoeker wel degelijk ervan op de hoogte was dat zijn vrouw mogelijks problemen ondervond omwille van de aangevoerde feiten.
Waar verzoekers het achterblijven van de echtgenote van eerste verzoeker in Irak toeschrijven aan het gegeven dat het risicovol is te reizen met een baby van drie maanden, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan verklaren waarom eerste verzoeker haar onbeschermd achterliet in Irak, gezien zij aldaar een groter risico loopt. Uit het door verzoekers neergelegde ambtsbericht blijkt immers dat, hoewel ook mannen slachtoffer kunnen worden van eerwraak, vrouwen disproportioneel te lijden hebben onder deze vorm van geweld.

Verzoekers brengen voor het overige geen afdoende elementen of argumenten aan die aan de voormelde vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen doch beperken zich tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van een aantal losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig doet dit geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoekers niet worden betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers. Bijgevolg is het betoog inzake het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in het kader van deze problemen in deze niet dienstig.

Inzake de algemene opmerking dat de vrees van verzoekers beter begrepen kan worden door rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak dient te worden opgemerkt dat het poneren van zulke algemene bewering, zonder deze ook maar enigszins nader uit te werken of te staven, niet dienstig is om de motieven van de bestreden beslissingen of het voorgaande te ontkrachten.

Waar verzoekers het CGVS nog verwijten dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 3.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen voorts in hun betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Uit de informatie die zij bij de verzoekschriften voegen blijkt weliswaar dat zich in Bagdad nog veiligheidsincidenten voordoen en dat de situatie er zorgwekkend blijft, doch bij de beoordeling van de heersende veiligheidssituatie aldaar in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie zoals opgenomen in de administratieve dossiers (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 12; administratief dossier tweede verzoeker, stuk 11), zoals door verweerder bij de nota's gevoegd (rechtsplegingsdossier eerste verzoeker, stuk 5; rechtsplegingsdossier tweede verzoeker, stuk 5) en zoals neergelegd ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier eerste verzoeker, stuk 9; rechtsplegingsdossier tweede verzoeker, stuk 9), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, …) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij actueel beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zoals het door verzoekers neergelegde Ambtsbericht van december 2011 overigens eveneens stelt, blijkt hieruit dat de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad is verbeterd, dat het geweld in aldaar in steeds mindere mate willekeurig van aard is en dat dit grotendeels een doelgericht karakter vertoont.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekers, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf*. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissingen en hogere motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS